

Koltay András

Emlékezés Ruzsonyi Péterre

Pétert 2018 nyarán ismertem meg, rektori szerepvállalásomra készülődve a Nemzeti Közszerológati Egyetemen. Szerencsém volt: a vezetőársak leg-többszével nemcsak hogy könnyen ment a közös munka, hanem sokszor még kifejezetten élvezetes is volt. Péterrel különösen így volt ez: a szakmai kérdések kezelését teljes egészében rá lehetett bízni, a közös egyetemi ügyekben pedig mindig készségesen működött együtt, kellő alázattal és odaadással, soha nem tekintve magától értetődőnek az Egyetem sok szempontból kivételes helyzetét, minden esetben kifejezve háláját azon döntésekért, amelyek a rábízott kart és munkatársait igyekeztek még jobb helyzetbe hozni.

Nyitott ember volt, személyisége világosan kirajzolódott mindenki előtt, akinek módjában állt több időt tölteni vele. Tiszta, becsületes, elhivatott ember, pontosan működő erkölcsi iránytűvel és mélyről fakadó igazságérzettel. Persze az életünk – és különösen a belügyi szervek élete és munkája – soha nem egyszerű és nehézségektől mentes. Ő azonban minden nehézség ellenére szívből szerette munkáját, a pályát, és nagyon megbecsülte a számára kirótt feladatokat. Nem kereste a magas pozíciót, örömmel engedett másokat maga elé. Második dékáni megbízatását is csak vonakodva fogadta el, készséggel maradt volna „csak” könyveinél és a tanteremben. Miközben vezetői feladatait lelkiismeretesen látta el, dékáni beosztásban, tábornoki rendfokozatig emelkedve, valahogy mégis tudott kívülálló is maradni, igazi pedagógusként élni a szigorú, fegyelmezett, az árnyalatoknak nem minden esetben teret engedő rendszeti világban. Ez a sajátos kívülállóság hasznára vált munkájában, ahogy mindannyiunknak jól jönne néha, ha hátrább tudnánk lépni olykor, és eltérő perspektívából szemlélnénk saját munkánkat és szervezetünket, amelyben dolgozunk. Őszintén szerette a „gyerekeket”, azaz azokat a hallgatókat, tisztjelölteket, akiknek tanítását és nevelését rábízta. Megtisztelő volt, hogy több alkalommal is melléte lépdelhettem az éves rendszeti tisztavatásokon.

Dékánsága végével beszélgethettem vele jövőbeni terveiről. Komoly kutatási elképzeléseket vázolt fel, amelyeknek támogatásáról biztosítottam. De ezek véghez vitele már nem adatott meg neki. Szívbe markoló temetési szertartásán személyes hangú emlékezések is elhangozhattak. Sok olyan apró részletre derült így fény, amelyek csak tovább növelték a jelenlévőkben a hiányérzetet: olyan jó lett volna egy társaságban maradni vele még!

Utolsó SMS-üzenetét most is a telefonomban őrzöm, talán nem illetlenség megosztani itt: „Köszönöm a szavaidat és a barátságodat. Keményen dolgozom a gyógyulásért és persze Isten segítségét is érzem. Találkozunk még!” Mint tudjuk, utolsó nagy küzdelme végül nem lett sikeres. De ahogy általában, ezúttal is igaza lett: találkozunk még, Péter! Addig is hátramaradt teendőinket igyekszünk legjobb tudásunk szerint ellátni, és nyugodt lehetsz, az újabb és újabb „gyerekekre”, a jövő rendészeti tisztjeire egykori kollégáid nagyon-nagyon fognak vigyázni.